

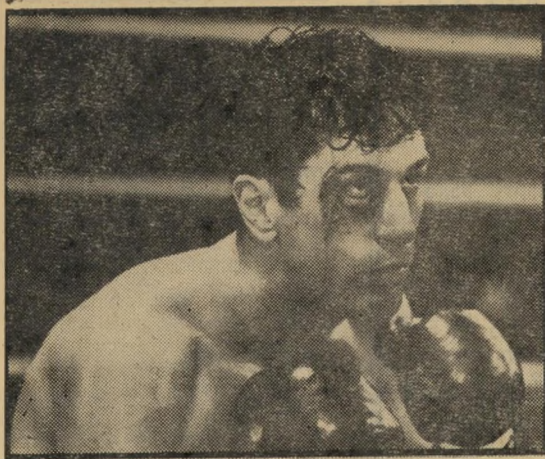
הבלט השוודי. שמו של הסרט נקרא „אנטר־אקט”. משום שכך קוראים להפסקה בין מערכות. בצרפתית. העובדה שהמחול עצמו נקרא יום חופש, ושהקהל שהגיע לבכורה התבלבל משום שסבר תחילה כי המדובר ביום חופש של להקת הבלט, יכולה אולי להצביע על רוחו של המיבצע. **אהבת הפאנמסיה**. מרגע זה והלאה לא ירד רנה קלר מן השורה הראשונה של קולנועי צרפת. אמנם, עוד לפני שפרצה מלחמת העולם השנייה נדר ל־אנגליה, ואחר כך, בזמן המלחמה, היה בארצות־הברית, אבל סרטיו שמרו תמיד על רוח מיוחדת במינה, בזכותה כונה על־ידי המבקרים „הצרפתי שבין כל במאי הקולנוע”.

אגרוף בפרצוף

השור הזועם (שחף, תל-אביב, ארצות־הברית) — הביוגרפיה של אלוף־העולם באגרוף לשעבר, ג'ק לה־מוטה, משרתת את הבמאי מארטין סקורסזה בראש וראשונה כתרגיל קולנועי לביטוי האלימות במעבה הגולמי הטהור ביותר. מדובר כאן באדם שאינו מסוגל ליצור קשר עם סביבתו בשום דרך אחרת, ובסופו של דבר, האמצעי היחיד לקבוע את מקומו בחברה ולהבטיח. אותו הוא האגרוף.

הסרט בנוי כמו יומן פרטי, מצוין שנים ותאריכים ועוקב אחרי התפתחותו של האיש — מגיל 19 ועד לפרישתו מן הזירה, הפיכתו לבעל מועדוני־לילה וברזן מפוק־פק, והסתכנונותיו השונות עם החוק. הוא גם מצוין בהבטחה את הפעם היחידה שבה מכה לה־מוטה קרב, גם זאת כדי שיאפשרו לו לאחר מכן להתחרות על הכתר העולמי. כמה דברים נוקפים בוודאות לזכות הסרט: המישחק המרשים ביותר של רוברט דה־נירו, אשר מעבר לפרס האוסקר שקיבל (לו היה ראוי כבר פעמים רבות בעב) מצליח להעביר שוב את אותה התחושה המזוהה של פצצת זמן, העומדת להתפוצץ בכל רגע מול עיני הצופים. נר חיותו, מישחקו ומסירותו לתפקיד מצליחים להעניק לסרט אותה האווירה של אלימות פרועה, הטבועה עמוק בתוכו והקורנת ממנו גם בקטעים השלווים ביותר שלו, כביכול. לא פחות בולטת היא מלאכת הצילום של מייקל צ'אפמן, בין אם מדובר באווירה המיוחדת במינה שהוא מצליח להפיק מן התאורה הנזרקת על האולמות שבהם מתנהלים הקרבות, כאילו היתה זו הצצה לתוך גהינום, הקדרות המחרידה של הדירות בהן מתגוררים לה־מוטה ובני משפחתו, או החריפות הבלתי־רגילה של הקרבות

רוברט דה־נירו: פצצת זמן

שצולמו מתוך הזירה, כאשר המצלמה מזדהה כאילו עם האגרוף ההולם.

מאידך גיסא, קשה לומר שזה סרט שנעים לראות. הוא מספק נתונים ברורים מאוד כבר בדקות הראשונות שלו, ומאז אין הוא מלמד עוד מאומה — לא על לה־מוטה עצמו ולא על סביבתו. מתוך ריכוז בלעדי בצד אחד של דמותו, נדמה אפילו שסקורסזה מתעלם משאר המרכיבים בדמות, או מקבל אותם כמוכנים מאליהם ואינו מנסה לרדת לעומי קס. העולם הנוצר על הבד הוא לא בהכרח ריאליסטי, אבל הוא ממשי מאוד, לפחות בזמן הצפייה, מפחיד מאוד, עולם שקשה להשלים עימו. על סוג סרטים זה נהוג לומר: כבדהו וחשדהו.

אהבת הפאנמסיה שלו באה לידי ביטוי בסיפורים שונים, כמו למשל המעשה כי עיתונאי יהודי, בדרך פלא, את כותרות יום המחרת וזוכה בדרך זו, במירוץ הסוסים (זה קרה מחר), או המעשה ברוח הרפאים ששכנה לבטח מאות בשנים בתוך טירה סקוטית, עד אשר נאלצה לנדוד מערבה, מעבר לאוקיאנוס, כאשר מיליונר אמריקאי רוכש את כל הטירה ומעביר אותה לאחוזתו בקליפורניה (הרוח יוצאת מערבה), או הסיפור על המכשפה המת־חשבה לנערה יפהפיה, כדי לנקום בנצר של מישפחה שהתעללה בה פעם, והיא מתאהבת בקורבנה (נישאתי למכשפה), או המעשה בפאוסט המערים על מפייטו (יפיו של השטן) והסיפור על המורה לנגינה שמפליג לארצות מופלאות וחי סיפורי אהבה נהדרים בכל פעם שהוא עוצם את עיניו (יפהפיות הלילה).

העידון וההומור. דוק של נוסטאלגיה נסוך על פני סרטיו, בעיקר כאשר הוא נזכר בזמנים עברו, שקיסמם פג, כמו העידון של התמוזנים הגדולים, או החן המיוחד של חלוצי הקולנוע (השתיקה שווה זהב), או פאריס התמימה והכנה שחוגגת את נפילת הבאסטיליה (14 ביולי).

ואשר לחרדתו מן הזמנים החדשים — הוא ביטא אותה בצורה המשכנעת ביותר בלנו החירות, סרט שהיווה השראה ישירה לזמנים מודרניים של צ'אפלין, עם הסא־טירה שלו על תעשיית הסרטי־הנע והפיכת האדם למכונה. כל זאת בניגוד מוחלט לטבע שלו, המתאים יותר לשכיבת פרקדן על שפתי־הנהר וטילים משוככי־נפש ביער.

סרטים

להסיר את החרפה!

זהו קול קורא לכל יהודי שכבוד העם יקר לו. לבוא להתגייס למאבק נגד המוסד המושחת הקנטרני, המתקרא המועצה

שבה רואים כיצד קלגסי הנאצים ופרוצר־יהם רוקדים ושרים בהנאה, ועוד למעלה מזה: הסרט משמץ שניים מבני עמינו הכשרים, אחד ביאליסטוק והשני בלום, בכך שהעלו הצגה זו מתוך רדיפת־בצע (שזה לא חטא כליכך גדול) והתכחשות לערכי האומה (שזה חטא איום ונורא). ועוד להוות ידוע שהשקץ המשוקץ העומד מאחורי כל הזמימה האפלה הזאת הוא אחד מלוין קאמינסקי, בן סורר ומורד של מישפחה יהודית כשרה, המתקרא לטובת הגויים שבתוכם הוא חי. מל ברוקס. בלי שום ברשה וללא יסורי־מצפון מעו חצוף זה להעלות מחזות שהדעת לא סובלתם, כמו פיתוי ישישות, שרק כפסע בינן לבין העולם הבא. ואם לא די בכך

לביקורת מחזות וסרטים, המאפשרת ל־תועבות ולזוועות לעלות על בדי ארצנו הקדושה, ולשתול מחשבת רשע וזדון בלב ילדינו התמימים. הנה, בקרוב עומד להיות מוצג בפעם נוספת מחזה הזימה הנורא הנקרא המפיקים. אמנם, הוא אושר בזמנו על־ידי אותה המועצה הידועה לשימצה, אבל כאשר רוחות חדשות מנשבות בארץ, וכאשר מתברר שהחלטה אינה החלטה ושאפשר לשנות אותה אם לוחצים במקום הנכון — יבואו כל האברכים והבתולות וימחו בקול גדול למען יידעו הכל שמצפון העם ער ומרגיש טוב מאוד.

להווה ידוע שהמפיקים הוא מעשה נבלה של מוקיון, המוקדש כולו להצגה מוסר־קלית בשם „אביב עם היטלר” — הצגה

אנדריאס וצי'נאם זכריסטופר ויט
אביב עם היטלר

הוא אפילו טוען שהן נהנות ומשלמות עבור הפיתוי, ועוד הוא מציג לראווה כל מיני חמוקים אסורים של סקאנדינאביה גויה, צהובת־שיער ושופעת איברים, בני־גוד לכל טעמי המוסר.

שוו בנפשכם שבזמנותיו האפלות מעז שליח־שטן זה להשמיץ את קהילת ניו־יורק הקדושה, ולספר שיש בתוכה נאצים מטורפים ושחקנים שאינם מתלבשים או מתגנים אהבים בדרך הטבע, או כל מיני סמים וזוועות אחרות — זאת בלב העיר שבה שוכנים המנהיגים הרוחניים הנעלים והנשי־גבים ביותר של העם, אשר טרם החליט אם הוא אכן שב לציון או לאו.

או בואו כולכם להפגנה הגדולה מול משרד־הפנים. נדרוש כולנו בקול גדול שהמועצה המשוקצת לביקורת מחזות וסרטים תחזור בה מהחלטתה להחיר הצגת המפיקים בארצנו, ובכלל נדרוש שהיא תתפטר פה אחד, כדי שאפשר יהיה למנות צדיקים על אמת במקומם. אלא כבר ידאגו שיסגרו את בתי־הקולנוע המופ־קרים, בהיותם מקור למחשבות זדון ושיטנה.

זירו מוסטל וגיין ווידרר ב„מפיקים”
מישפחה יהודית כשרה